

منظری دیگر، مبارزه گروه‌های شیعی با ایالات متحده در این فاز می‌تواند به‌عنوان آیاک تفسیر شود که مستتج از ماده ۱(۴) پروتکل الحاقی اول است^(۱). سقوط رژیم بعثی و تأسیس دولت جدید مورد حمایت ایالات متحده و ایران آیاک جاری را داخلی کرده و به نایاکی در فاز دوم منازعه عراق منجر شد که در اصطلاح «منازعه مسلحانه بین‌المللی داخلی شده»^۱ نامیده شده است (Arimatsu & Choudhury, 2014: 5)^(۲) در این نوع منازعه «یک آیاک جاری می‌تواند به نایاک تحول یابد ... [و آن هنگامی است که] حکومت کشوری که آیاک در آن جاری است با حکومت جدیدی جایگزین شده باشد که [مطابق با اصول شناسایی یا مؤثر بودن] به مداخله خارجی رضایت می‌دهد». در این فاز ایالات متحده همچنان در حال جنگ در عراق است، اما با رضایت دولت عراق و در پشتیبانی از آن. بر اساس رویکرد پذیرفته شده توسط «کمیته بین‌المللی صلیب سرخ»^۲ منازعه مسلحانه در شرایطی که دولت خارجی مداخله‌گر از دولت میزبان پشتیبانی می‌کند، غیر بین‌المللی باقی می‌ماند (Cameron, 2015: 1216).

پیچیدگی منازعه در این فاز در سیالیت اتحادها بین دولت‌ها و گروه‌های مسلح است. در این زمینه، آن‌طور که ادعا شده، ایالات متحده در حال پشتیبانی از دولت عراق در مبارزه با القاعده در عراق و متحدانش و در نقاطی از زمان علیه گروه‌های شیعی بود. از طرف دیگر، ایران دولت را در مبارزه با القاعده در عراق به‌طور مستقیم یا به واسطه گروه‌های شیعی که هم‌زمان متحد دولت نیز بودند، پشتیبانی می‌کرد. بر این اساس، نوعی از «اتحاد طبیعی» میان دولت عراق، ایالات متحده، ایران و گروه‌های شیعی در مقابل القاعده در عراق وجود داشت. بنابراین، مسئله برانگیز است اگر پشتیبانی از گروه‌های شیعی توسط ایران به‌عنوان آیاک به‌طور عام، یا «منازعه مسلحانه داخلی بین‌المللی شده»^۳، در نقاط منازعه دولت و ایالات متحده علیه گروه‌های شیعی، همانند درگیری با جیش‌المهدی در ۲۹ اوت ۲۰۰۷، تفسیر شود. هر چند جدای از این مسئله، تفسیر این موقعیت‌ها

1. Internalized IAC

2. International Committee of the Red Cross (ICRC)

3. Internationalized NIAC